

ва: как цвете от там на Неда да откъсне, дано и сърдце обжрне.

— Страшно е! — възджхвал овчаря, кога беляя кри^и нацжвтел.

Страшно е! Ала какво е първа младост без любов!

И в късна вечер, забравил стадо на паша, промжква се през китни бужури и до крина се доближил. Още стжпка — и цветето е в ръка му. Ала случва се това, което още помнят старите.

... Непосегнал цвете дя скжрши—морна го дремка обрва и край крина заспива.

Да ли е сън било или вълшебство на яве — сам овчарят не може да схване. Погледва той — а очите си не верва; услушва се — не може на уши да се довери . . . Негде далеч меден кавал дивна песен, нечувана песен, отпева; стжпки на кръжно хоро се чуват: над цветята, секаш, мъгла припада. И до като очи издигне — не са сенки, същи деви в беля премена . . . Ей първата, хоро що е повела от бел атлаз джлга тога развеа, руси ѝ коси къдряви чак до пети ѝ стигнали, очи ѝ сини небеса, устните — рози алени, на глава венец от синчец, а в ръка лира понесла, с другата — хорото води.

След нея друга, че трета — край на хоро се не вижда. Всичките с коси спуснати, всички на чело със венци, всичките в чудна премена.

Кавалжт невидим отпева; те в един глас му припеват песен неземна, нечути некъде в село на хоро.

Всичко наоколо мъжкало, самодивска песен да си послуша и хоро да им погледа. Че обайна им е песента и кръжно им е хорото. Джревса върше превили, цветя коронки посвили, а язжт, там негде в пролома, и той е глас притаил и той се в песен заслушал.

Хоро до овчар достига и една му ръка подава

Ала овчарят, натжен по Неда първа изгора, не дава ръка за хоро.

— Млад овчарийо, лудо гидийо, какво си глава оборил? — го задиря друга самодива.

— То се знае, щом Неда не е в хорото! — го подзема трета на шега.

И до като овчаря съгледа тази, която Недино име помена, четвърта му бѫклица с вино подава, устните да си нахваси, тъга да залее, на сърце да му отлекне.

Кога бѫклица надига — месец хоро огрея.

— Жив да ми си овчарийо, — прошепва му първа самодива, оставила хорото, — на свадба ми щеш ли — утичник да бѫдеш; че върло знаеш врана коня да яхаш?